

[Socialministeren.]

dog i det mindste har gjort noget for deres Forsikring — de har jo meldt sig ind —, er altsaa daarligere stillet end Personer, der aldrig har meldt sig ind, men som betaler Bøden. Udvalget har derfor foreslaaet, at man behandler de to Grupper noget mere ensartet, saaledes at det bestemmes, at den, der ikke har meldt sig ind inden det 40de Aar, skønt han var forpligtet dertil, overhovedet ikke senere kan komme ind i Forsikringen. Paa den anden Side skal saa de paagældende Personer ikke betale Bøden efter det fyldte 40de Aar; for dem betyder 40 Aars Grænsen herefter — ligesom den til en vis Grad betyder det for de langvarige Restanter —, at det er Slut med deres Adgang til Invalide- og Aldersrente. Den, der vil bevare sine Rettigheder, maa melde sig i Tide og holde sit Sygekasseforhold i Orden.

Der er enkelte Personer, som først efter det fyldte 40de Aar bliver forpligtet til at søge Optagelse i Forsikringen. Det gælder navnlig Folk, der i en senere Alder vender hjem fra Udlandet og bosætter sig her, og Folk, der faar Indfødsret efter det fyldte 40de Aar. For dem foreslaas den hidtidige Aldersgrænse paa 60 Aar for Optagelse i Forsikringen opretholdt.

Endvidere skal jeg nævne, at det slaas udtrykkeligt fast, at den, der har forsømt sin Pligt, ikke kan optages i Sygekasse, medmindre han betaler de Bøder, han skylder. Dette er i og for sig en Selvfølge, men det har ikke været fastslaaet som en udtrykkelig Betingelse for Optagelse i Forsikringen. Af Hensyn til, at det kan komme til at dreje sig om Beløb, som de paagældende kan finde forholdsvis store, foreslaas det, at Betalingen kan udstrækkes over et Tidsrum af 3 Aar. Der er naturligvis i Lovforslaget taget skyldigt Hensyn til de Personer, som i Øjeblikket endnu er paa den forkerte Side; de faar en Frist paa eet Aar til at melde sig.

Endelig er der ogsaa i Lovforslaget enkelte andre Regler, som skal sikre, at Retten til Alders- og Invalidere ikke gaar tabt, forinden den paagældende paa alvorlig Maade er advaret om Følgerne af sin Forsømmelse, og til sidst skal jeg om dette Afsnit nævne, at Ministeriet for at sætte en lille Ventil paa den nye 40 Aars-Grænse har indsat en Bestemmelse, der forlænger den Frist, inden hvilken en Person, som vender hjem fra Udlandet, skal søge Optagelse; denne Frist foreslaas forlænget fra 1/2 til 2 Aar.

De Bestemmelser, som jeg kunde kalde den tredje Del af Lovforslaget, er Bestem-

melser, om hvilke der i Tidens Løb er fremkommet Ønsker over for Ministeriet, eller som Ministeriet har fundet det nødvendigt at optage i Loven. Jeg kan ogsaa her henviser til Bemærkningerne. Jeg skal blot nævne, at man foreslaar strøget den Strafforhøjelse af Sygekassekontingenten, som Loven har foreskrevet for Restanter, naar Kommunen har maattet opkræve Restancen hos dem. Dette Forslag skyldes, at Bestemmelsen vistnok ikke har kunnet overholdes af Sygekasserne, idet det har været for besværligt for dem at føre den særlige Kontrol, som Bestemmelsen forudsætter. Endvidere har man efter Forhandling med Skattedepartementet foreslaaet Stempelfrihed for Lejekontrakter, der vedrører de billige Boliger for Aldersrentenydere, som der gives Driftstilskud til efter Lovens § 40, Stk. 6. Man har dernæst foreslaaet en smidigere Affattelse af Folkeforsikringslovens § 54, Stk. 4, med det Formaal at tilvejebringe en Mulighed for, at Personer, hvis Indtægt er for stor til, at de kan faa Aldersrente, men dog ikke stor nok til, at de kan betale den fulde Udgift ved deres Forsørgelse paa et kommunalt Alderdomshjem, alligevel kan blive optaget i et saadant Hjem, naar ganske særlige Omstændigheder taler derfor. — Endelig har man stillet Forslag om en saadan Affattelse af Lovens § 76, at en ganske faatallig Gruppe af Medlemmer i Sygeforeningerne, som egentlig burde have været invalideforsikret, allerede da Loven traadte i Kraft i 1933, nu bliver optaget i Forsikringen uden Hensyn til deres Helbred.

Baade om Kontrolreglerne og disse sidste Regler gælder det, at Udgifterne for det offentlige er af rent forsvindende Betydning.

Efter et almindeligt Ønske fra Sygekasserne foreslaas Loven sat i Kraft den 1. Januar 1941, men det forberedende Arbejde baade for Kommuner og Sygekasser — og det gælder baade Begravelsesforsikringen og de nye Kontrolregler — vil lægge Beslag paa en Del Tid. Derfor og da der næppe kan siges at være virkelige politiske Problemer i Forslaget, kan jeg, idet jeg paa ny henviser til de udførlige Bemærkninger om de enkelte Bestemmelser, med god Samvittighed anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Det samme gælder det næste Forslag, jeg skal tillade mig at fremsætte for det høje Ting, nemlig *Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 95 af 27. Marts 1934 om Statsbanepersonalets Sygekasse*. Den Ændring, der foreslaas, gaar blot ud paa, at